

POSTANOWIENIE

Dnia 26 marca 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Krystian Serzysko
Sędziowie:	SSA Feliksa Wilk (spr.) SSA Agata Pyjas - Luty
Protokolant:	st.sekr.sądowy Elżbieta Bałaban

po rozpoznaniu w dniu 26 marca 2013 r. na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku **B. J.**

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w N.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy na skutek skargi wnioskodawczyni o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 23 lutego 2012 r. sygn. akt III AUa 1560/11

postanawia:

odrzuć skargę.

sygn. akt III AUa 1757/12

UZASADNIENIE

postanowienia z dnia 26 marca 2013 r.

W dniu 17 września 2012 r. B. J. złożyła skargę o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego

w Krakowie z dnia 23 lutego 2012 r., sygn. akt III AUa 1560/11. W uzasadnieniu skarżąca podała, że w wyniku wydania przez Trybunał Konstytucyjny wyroku, który uprawomocnił się w dniu 8 marca 2012 r., przepis art. 114 ust. 1a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych został uznany za niezgodny z Konstytucją RP i skreślony z ustawy emerytalno – rentowej. W związku z powyższym podała, że domaga się przywrócenia świadczenia rentowego, które zostało jej przyznane na stałe, a następnie odebrane decyzją organu rentowego.

Sąd Apelacyjny rozważył, co następuje.

Skarga o wznowienie postępowania podlega odrzuceniu.

W uzasadnieniu skargi o wznowienie postępowania B. J. podała, że w 1999 r. zostało jej przyznane na stałe świadczenie rentowe, a następnie decyzją z dnia 18 listopada 2010 r. organ rentowy odmówił przyznania świadczenia rentowego, na podstawie orzeczenia komisji lekarskiej z dnia 22 października 2010 r. uznającej ją za zdolną do pracy. B. J. powołała się na to, że w chwili obecnej przepis art. 114 ust. 1a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.) już nie obowiązuje, co jest skutkiem wejścia w życie z dniem 8 marca 2012 r. wyroku Trybunału Konstytucyjnego uznającego ten przepis za niegodny

z Konstytucją RP i w ocenie skarżącej uzasadnia to wznowienie postępowania i przywrócenie jej świadczenia rentowego. W związku z powyższym stwierdzić należy, że B. J. wskazała jako podstawę skargi o wznowienie postępowania przepis art. 401¹ kpc dotyczący orzeczenia przez Trybunał Konstytucyjny o niezgodności aktu normatywnego z Konstytucją RP. Takie określenie podstawy wznowienia rzutuje z kolei na kwestię terminu, jaki ustawodawca przewidział dla skutecznego wniesienia skargi o wznowienie postępowania. Zgodnie z art. 407 § 2 kpc, w sytuacji określonej w art. 401¹ kpc, skargę o wznowienie wnosi się w terminie trzech miesięcy od dnia wejścia w życie orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego. Wskazać należy, że przepis art. 114 ust. 1a ustawy emerytalno – rentowej został uznany za niezgodny z zasadą zaufania obywateli do państwa i stanowionego przez nie prawa wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 28 lutego 2012 r., K 5/11, Dz. U. z 2012, Nr 251, który to wyrok wszedł w życie w dniu 8 marca 2012 r. W związku z tym, aby zachowany został termin z art. 407 § 2 kpc, skarga o wznowienie postępowania winna była być wniesiona najpóźniej w dniu 8 czerwca 2012 r. W rozpoznawanej sprawie nie budzi wątpliwości, że B. J. złożyła skargę o wznowienie postępowania w dniu 17 września 2012 r., a więc ponad 3 miesiące po upływie terminu przewidzianego do jej wniesienia.

W takiej sytuacji skargę należało odrzucić, jako wniesioną po upływie przepisanej terminu, o czym Sąd Apelacyjny orzekł na zasadzie art. 410 § 1 kpc.